

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego [...] w W.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądającego od Narodowego Funduszu Zdrowia [...] w W. na rzecz Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego [...] w W. kwotę 238 063,72 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem zapłaty za wykonane przez stronę powodową świadczenia zdrowotne w trybie nagłym, w celu ratowania życia lub zdrowia, nie objęte limitem umownym w łączących strony umowach o świadczenie usług zdrowotnych.

Sądy uznały między innymi, że strona powodowa wykazała, iż wykonała powyższe świadczenia w warunkach określonych w art. 30 ustawy o zawodzie

lekarza i lekarza dentysty, art. 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i art. 19 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a zatem strona pozwana obowiązana jest zwrócić jej koszty udzielonych świadczeń.

Sądy uznały również, że zapisy aneksów do umów łączących strony, aktualizujące limit wynagrodzenia za usługi, nie dają podstaw do przyjęcia, iż strona powodowa zrzekła się powyższych roszczeń, nie objętych limitem umownym.

W skardze kasacyjnej pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

W ramach pierwszej przesłanki sformułował pytanie, czy w świetle poddanych łącznej interpretacji przepisów art. 132 ust. 1, art. 136 ust. 1 oraz art. 155 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w związku z art. 56 k.c. oraz art. 19 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 30 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, art. 7 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta dopuszczalne jest zrzeczenie się przez podmiot leczniczy roszczeń o zapłatę za udzielone świadczenia opieki zdrowotnej udzielone ponad limit określony w umowie, a jeżeli tak, czy do uznania zrzeczenia się roszczeń, w razie rozbieżnych stanowisk stron i konieczności rekonstrukcji ich faktycznego zamiaru w dacie złożenia oświadczeń o zrzeczeniu, wystarczające jest złożenie oświadczenia o treści: „kwota zobowiązania Funduszu wobec świadczeniodawcy wyczerpuje wszystkie jego roszczenia wynikające z realizacji umowy”.

W ramach drugiej przesłanki wskazał, że w świetle art. 65 § 1 i 2 k.c. budzi wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie treść oświadczenia woli w umowach zawieranych przez NFZ ze świadczeniodawcami, iż „kwota zobowiązania Funduszu wobec świadczeniodawcy wyczerpuje wszystkie jego roszczenia wynikające z realizacji umowy, chyba że Fundusz będzie dysponował dodatkowymi środkami przeznaczonymi na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej, zrealizowanych ponad wartość, o której mowa w § 4 ust. 2 umowy”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazać przepisy prawa, na tle którego powstało oraz przedstawić w wyczerpującym wywodzie prawnym kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje, wskazać propozycję ich rozwiązania oraz wykazać, iż są one tak poważne, istotne i uniwersalne, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Wskazane przez skarżącego pierwsze zagadnienie prawne nie występuje w sprawie, bowiem Sąd Apelacyjny nie wyraził stanowiska, iż niedopuszczalne jest zrzeczenie się przez podmiot leczniczy roszczeń o zapłatę za udzielone świadczenia zdrowotne ponad limit umowny i nie dlatego zaakceptował uwzględnienie powództwa, że uznał takie zrzeczenie za niedopuszczalne lecz dlatego, że stwierdził, iż w świetle umowy stron i okoliczności faktycznych sprawy nie ma podstaw do przyjęcia, że wskazane przez pozwanego postanowienie aneksu do umowy stanowiło zrzeczenie się przez powoda roszczeń dochodzonych w sprawie.

Drugie natomiast pytanie nie jest zagadnieniem prawnym w przedstawionym wyżej rozumieniu lecz pytaniem o to jak w ustalonym w sprawie stanie faktycznym powinno być wyłożone wskazane postanowienie umowy stron.

Pozwany nie wykazał też drugiej przesłanki przedsądu, na którą się powołał. Nie wskazał bowiem, które przepisy prawa budzą poważne wątpliwości interpretacyjne i jaki jest zakres tych wątpliwości, a jedynie zakwestionował, w kontekście art. 65 § 1 i 2 k.c., dokonaną przez Sądy w kilku wskazanych przez niego sprawach, wykładnię określonego postanowienia umów zawieranych przez pozwanego z różnymi świadczeniodawcami. Wskazane orzeczenia nie świadczą

jednak o rozbieżności w orzecznictwie sądów co do wykładni art. 65 § 1 i 2 k.c., lecz o różnym tłumaczeniu przez nie, w oparciu o zasady tego przepisu, określonego zapisu umownego, który, w zależności od ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych oraz stanowisk stron może być różnie rozumiany. W przepisie art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. chodzi natomiast o rozbieżności w wykładni określonego przepisu prawa dokonywanej przez sądy powszechne, które to rozbieżności Sąd Najwyższy powinien wyeliminować wskazując właściwą wykładnię przepisu, nie zaś o różne tłumaczenie przez sądy w różnych sprawach określonego, takiego samego oświadczenia woli stron zawartego w powtarzalnych umowach zawieranych przez jeden podmiot z wieloma innymi podmiotami.

Mając wszystko to na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.